

Moji prijatelji.

Kdo so moji prijatelji? Kakšni so? Veliko jih je, zlasti med mladino se mi jih ne manjka. Tonček me ima rad; Jožek želi biti vedno pri meni; Rudolfu je dolgčas, če me ne vidi; Jerica je vesela, samo če grem mimo hiše . . . Kdo bi vam vse naštel?

In zakaj jih imam rad, zakaj so to moji prijatelji? Zato ker so zares ljubki, nedolžni, nepokvarjeni, preprosti otroci. Če ne verjamete, pa berite to-le, kar vam bom o njih povedal.

I.

Slivnikov Tonček še ni poizkusil dosti sveta. Svoje sosede pozna prav dobro, teto pozna pa najbolj — tisto Rezo z Gore, ki mu vselej kaj dobrega prinese.

Tudi mene pozna prav dobro. Kako sva se že seznanila?

„Čigav pa si?“

„Slivnikov.“

„Kako ti je pa ime?“

„Tonček.“

„Ali si kaj priden?“

„Ne vem.“

„Ali znaš kaj moliti?“

„Znam.“

Pove mi še, kaj zna, in zato mu dam podobico sv. Antona z Jezusčkom v naročju. Ta je bil namreč njegov krstni patron. In od tistega časa sem je Tonček moj prijatelj in mi vse zaupa. Kadar grem mimo hiše, vselej mi pove kaj novega. Vseh njegovih novic vam ne bom pravil; dovolj je, če izveste samo eno.

Pri Goričanu, Slivnikovem sosedu, so mama pestovali nekaj tednov staro Ančko. Tonček je bil ravno pri sosedovih, kar zagleda mene, da grem proti hiši. Tedaj pa kar hitro domov!

Komaj pridem mimo hiše, mi že Tonček pove, kaj je danes videl.

„Pri Goričanu imajo pa tako Ančko, da nima nič rok in nič nog.“

Da si ne boste ubijali mladih glavic z vprašanjem, kakšna bi bila taka Ančka, vam povem, da je Tonček videl Ančko, ko je bila povita v povojih. — —

II.

Dolenčeva Franica in Jugovičeva Rezika sta letos ravno v tistem letu, ko je treba prestopiti šolski prag. Ni mi treba praviti, da je ena bolj pridna kot druga. Kako zna že Rezika brati! Franica pa bere malo slabše, pa zato piše tem lepše. V krščanskem nauku ima tudi vsaka svojo enojko.

„Kaj ste pa danes delali v šoli?“ vprašam enkrat obe deklici, ko sta šli iz šole domov.

„Brali smo,“ pove Franica.

„Pri, k' smo brali,“ dostavi hitro tovarišica.

„Ali si bila danes pridna v šoli?“

„Obe sva bili pridni. Še nikoli nisem stala v kotu, pa zaprta tudi nisem bila; pa Rezika ravnotako ne.“

„Le tako pridna ostani, pa ti tudi, Rezika!“ Pa hočem oditi.

„Eni otroci pa niso nič pridni, prav nič ne ubogajo v šoli,“ pridene k moji pohvali zgovorna Rezika. „Tolikrat jim rečejo gospodična, naj pri vejici malo počakajo, po vseeno kar naprej berejo.“

Sedaj se pa vname med Reziko in Franico majhen prepirček zaradi besede „gospodična“. Ni bilo sicer hudega; no, pa čemu ju opravičevati, saj vam lahko vse povem.

„Učiteljica jim rečejo — naj počakajo — ne pa gospodična,“ popravi Franica prejšnjo govornico.

„Gospodična so, učiteljica pa ne.“

„Učiteljica so, saj so naša mama rekli, da učiteljica uče otroke v šoli, gospodične so pa take, ki nič ne delajo.“

To pojasnilo je bilo vseč tudi Franici, in prepir je bil srečno končan: Franica in Rezika sta ostali taki prijateljici kot poprej. In to je tudi prav.

O drugih mojih prijateljih pa morda pozneje kaj.

I. E. Bogomil.

